

Οι οραματιστές μιας άλλης εποχής

Γεώργιος Πάντζαρης

Ο Γεώργιος Πάντζαρης (1901-1971) συγκαταλέγεται ανάμεσα στους σπουδαιότερους αρχιτέκτονες της γενιάς του και τους βασικούς εκφραστές του μοντερνισμού. Ευτύχησε να προσληφθεί το 1923 στην τεχνική υπηρεσία του υπουργείου Παιδείας, μέσω της οποίας σχεδίασε πολλά σχολεία σε διάφορες πόλεις (Βόλος, Ραφήνα, Γρεβενά, Δράμα, Χίος κ.λπ.).

Συμμετείχε επίσης στην κατασκευή της Γενναδείου Βιβλιοθήκης, ως συνεργάτης του σπουδαίου Η. Thomson, ενώ στα σπουδαία έργα του περιλαμβάνονται το Μουσείο Σύγχρονων Ολυμπιακών Αγώνων στην Ολυμπία, το Καυταντζόγλειο Στάδιο Θεσσαλονίκης.

Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της Αρχιτεκτονικής Εταιρείας και εκπρόσωπος της Ελλάδας στην UNESCO.

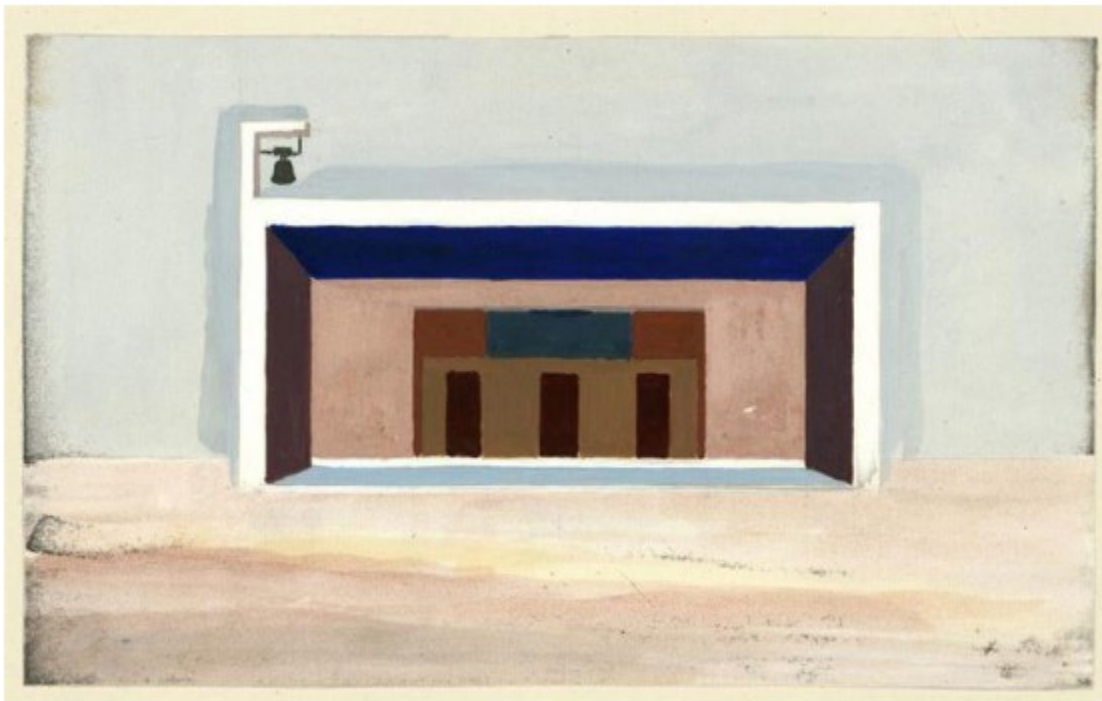
Νικόλαος Μητσάκης

Ο αρχιτέκτων Νικόλαος Μητσάκης (1899- 1941) υπήρξε από τους πρώτους αποφοίτους του Ε.Μ.Π. και σημαντικός εκπρόσωπος της μεσοπολεμικής αρχιτεκτονικής. Παρότι είναι γνωστός ως ακραιφνής μοντερνιστής κυρίως για τα σχολικά του κτήρια στην Αθήνα, ο ίδιος με το έργο του επιχειρεί μια συνομιλία με την παράδοση. Γράφει στο υπόμνημα σπουδών και έργων του «Τα μνημεία του τόπου, τα Αρχαία, τα Βυζαντινά και τα λαϊκά (...) με έφεραν να δώσω επ' αρχής εις τας κτιριολογικάς μου λύσεις μορφές της παραδόσεως». Η αναζήτηση αυτή φαίνεται χαρακτηριστικά στα διάφορα διδακτήρια που σχεδιάζει για την Τήνο, την Νάξο, την Δημητσάνα και άλλες περιοχές με σημαντική τοπική παράδοση. Στα σχολεία αυτά συνυπάρχουν στοιχεία λαϊκά και πρώιμα μοντέρνα.

Σχεδίασε το παρεκκλήσι των Παμμεγίστων Ταξιαρχών που δεσπόζει με τη λιτή του μορφή στην αυλή του 8^{ου} ΓΕΛ Αθηνών.

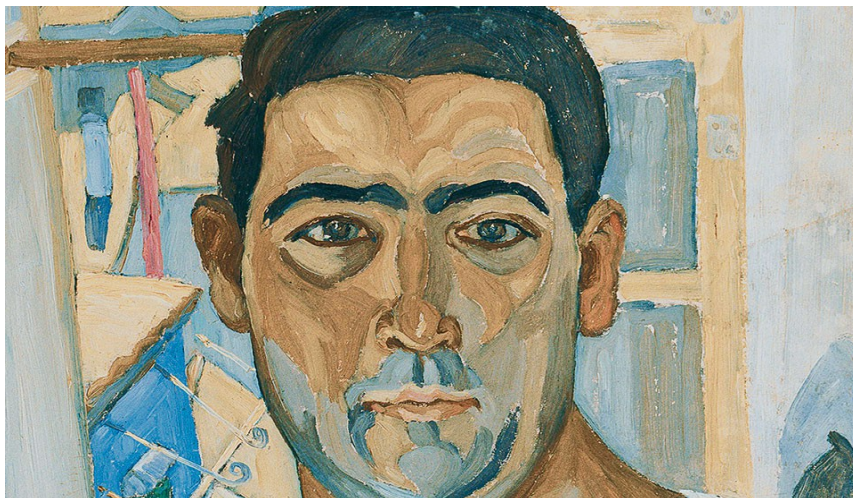
Περισσότερα για τη ναοδομία του Μητσάκη και το εμβληματικό παρεκκλήσι που βρίσκεται στον χώρο του σχολείου μας στη μονογραφία Ε.Κωλέτση, *Μοντέρνες αρχιτεκτονικές «αιρέσεις», νεωτερικές αναζητήσεις στη νεοελληνική ναοδομία*.

Σπύρος Παπαλουκάς

Σπύρος Παπαλουκάς γεννήθηκε στη Δεσφίνα Φωκίδας το 1892. Διακεκριμένος Έλληνας ζωγράφος πρόδρομος της γενιάς του 1930. Ξεκίνησε να μαθητεύει σε εργαστήριο αιογραφίας και το 1909 έγινε δεκτός στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, όπου φοίτησε μέχρι το 1916 με δασκάλους τον Γεώργιο Ροϊλό, τον Γεώργιο Ιακωβίδη, τον Στέφανο Λάντσα, τον Δημήτριο Γερασιώτη και τον Παύλο Μαθιόπουλο. Φοιτητής ακόμα ζωγράφισε εικόνες για το τέμπλο του ναού του Αγίου Δημητρίου της Δεσφίνας. Από το 1916 έως το 1921, συνέχισε τις σπουδές του στο Παρίσι στην Académie Julien και σε άλλες σχολές καλών τεχνών. Το 1921 επέστρεψε στην Ελλάδα και ακολούθησε τον Ελληνικό Στρατό στη Μικρά Ασία ως επίσημος εικονογράφος της εκστρατείας. διορίστηκε σύμβουλος του Δήμου Αθηναίων σε θέματα πολεοδομίας και χωροταξίας, καθώς και διευθυντής της Δημοτικής Πινακοθήκης της πόλης. Από το 1945 έως το 1951 δίδαξε μαθήματα σχεδίου στην Αρχιτεκτονική Σχολή του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου και το 1956 εκλέχθηκε Καθηγητής της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών (ΑΣΚΤ).

Πέθανε στην Αθήνα το 1957 αναγνωρισμένος ανάμεσα στους κορυφαίους νεοέλληνες ζωγράφους.

Αυτοπροσωπογραφία (1925). [Συλλογή Ιδρύματος Β. & Μ. Θεοχαράκη]